

Deklarace náboženské svobody, Atlanta 1939

Deklarace náboženské svobody

kongres BWA, Atlanta 1939

Náboženství hodné takového označení spočívá v přesvědčení, že jednotlivá duše je vybavena pro přímý vztah s Bohem, má na něj právo a potřebuje jej. Upírat jakékoli duši požívání této výsady znamená odnímat jednotlivci toto vrozené a svaté právo a hanobit jeho důstojnost a význam coby jedinečné lidské bytosti. Každá podoba násilného bránění člověku nebo jeho omezování v kontaktu s Bohem je jak prohrašením proti jednotlivci, tak překážkou pro blaho lidstva.

Přiměřené instituce a podoby náboženství přispívají k přímému zakoušení vztahu s Bohem.

Dobrovolnost v osobní i kolektivní oslavě Boha, v chodu institucí i jejich službě, je zásadní pro zdravé náboženství i pro duchovní rozvoj společnosti.

Žádný člověk ani vláda či instituce – náboženská nebo sekulární, společenská ani ekonomická – nemá právo diktovat, zda vůbec a jak má člověk Boha uctívat.

Proto žádná státní autorita nemůže po právu pomocí zákona, dekretu či jakékoli jiné regulace zřídit nějaké náboženství a nebo zasahovat do jeho svobodného počínání.

Pojetí státní církve či náboženského státu je v obojím případě v přímém konfliktu s principem svobody. Svobodná církev ve svobodném státě, každá přispívající svobodně a užitečně do legitimní sféry a funkce strany druhé, jsou ideálem, ovšem bez jakékoli vzájemné finanční či administrativní závislosti. Žádný stát nemůže oprávněně dávat přednost jedné podobě náboženství před jakoukoli jinou nebo ji zvýhodňovat.

Setrvávající důsledně v naší baptistické praxi jsme povinováni trvat na plném přístupu každého člověka k absolutní náboženské svobodě, ať je jakékoli víry, nebo bez vyznání.

přeložil jGk & Pavel Vychopeň